

ה"ת 14616/08 - דניאל צבר, אורלי צבר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ה"ת 22-08-14616 צבר וachs' נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני:

לפני כבוד השופט טל לחיאני שהם
עוררים 1. דניאל צבר
2. אורלי צבר
נגד מדינת ישראל
בנסיבות פרקליליות מחוז דרום- אזרחי
משיבה

החלטה

לפני ערך על החלטת בית משפט השלום באר שבע (**כבוד השופט א. דורני-דורון**) בה"ת 36648-03-22 מיום 22/07/06 במסגרת נחקרה בקשה העוררים להורות על איסור שימוש והשמדת מסמכים שנתפסו על ידי המשيبة.

בקצירת האומר אצין כי מדובר במסמכים אשר נתפסו במסגרת חקירה שבוצעה על ידי אגף חקירות (משמעות) בגין שירות המדינה, בסופה הוגש כתוב תובענה כנגד העוררים, המთנהל ביום אלה בבית הדין למשמעות של עובדי המדינה.

בקשת העוררים מבית משפט קמא נסובה על טענות העדר קבילות של המסמכים שנבעו מחיפוש לא חוקי, לצד העדר סמכות של בית הדין למשמעות.

בית משפט קמא, לאחר קבלת עדמות הצדדים, הורה כאמור על מהיקת הבקשה בהעדר סמכות לדון בה, שכן הממשלה לדון בדברים היא במסגרת ההליך בבית הדין למשמעות, ובמידת הצורך - במסגרת ערעור על פסק הדין ולא בערכאה מקבילה ובהליך מקביל - דבר שיוביל לסרבול ההליכים ולפגיעה בהתנהלות הערכאות השונות.

עוד הורה בית המשפט על הטלת הוצאות לטובת המשيبة על סך 850LN, זאת מבלתי לקבל עדמת העוררים (המבקשים בהליך בבית משפט קמא).

במסגרת הערר אשר הוגש על ידי העוררים על החלטה זו, חוזרים העוררים על עיקרי הטענות שהעלו במסגרת ההליך בבית משפט קמא.

בمعد הדין הבהירו העוררים כי טענותיהם הנוגעות לאי חוקיות והעדר סמכות מבוססות על תפיסת המוצגים בהעדר

עמוד 1

צו חיפוש, על העדר סמכות לבית הדין לדון בנושאי תפיסת מוצגים שכן מדובר בטריבונל ממשמעו שaina עונה על הגדרת **סעיף 1 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש]** ה'תשכ"ט- 1969 זאת לצד טענת התוישנות שכן הקובלנה הוגשה בחלוּפְ שנתיים ובניגוד **לסעיף 64 לחוק שירות המדינה (משמעות)** ה'תשכ"ג - 1963 (להלן: "**חוק המשמעת**")

בתגובה כתובה עתירה המשיבה כי בית המשפט יורה על דחית העරר על הסוף.

בתגובהה טענה כי העוררים נוהגים בהעדר ניקיון כפיים שכן הם מסתירים מידע ממוחב זה.

לגופם של דברים, טענה המשיבה כי לחוקרי נציבות שירות המדינה הייתה סמכות תפיסה של המוצגים בהתאם **לסעיף 16 לחוק המשמעת** לצד הנחית פרקליטות המדינה (**נספחים 1 ו- 2 לתגובה**).

זאת ועוד, הבקשה להחזיר תפוס וערר זה הם למעשה ניסיון לעורר על החלטה של בית הדין למשמעות הנוגעת לקביעות המסמכים, ערכאה שללה הסמכות לדון בשאלת הקבלות ובכל מקרה פתוחה בפני העוררים האפשרות להגיש ערעור בסיום ההליך בבית המשפט המקורי בהתאם **לסעיף 43(א) לחוק המשמעת**, ככל שיש צורך בכך.

במעםם הדיון שב ב"כ המשיבה על עיקרי התגובה שהוגשו בכתב והבהיר כי בקשה העוררים מבית משפט כאמור קמא במסגרת בקשה להחזיר תפוס להורות על אי שימוש במסמכים והשמדתם איננה מתאימה להליך שכזה.

בנוספ', ההליך המתאים לדין בשאלות קביעות, סמכות והתוישנות היא במסגרת החלטות של בית דין למשמעות. בעניין זה, הפנה ב"כ המשיבה להחלטת בית משפט המקורי בירושלים, שעסוק אף הוא בהליך הקשור לדין בבית דין למשמעות בעניינו של העורר שלו פני, בעב"י 15305-10-20 במסגרתו התייחס בית המשפט לטענת התוישנות וקבע כי דינה להתרברר בבית דין למשמעות.

לאחר שיעינתי בערר ובתגובה המשיבה, על נספחה, עינתי בטענות שהועלו בהליך בבית משפט כאמור וכן שמעתי בקשר רב את טענות הצדדים במסגרת דין שהתקיים לפני, באתי לכל מסקנה כי דין הערר להיחות.

צדק בית המשפט כאמור עת קבע כי דין הבקשה להימחק באשר אין היא מוגשת במסגרת ההליך הנוכחי.

טענות לתוישנות, העדר סמכות ואי חוקיות חיפוש מקומם כלל במסגרת ההליך העיקרי ולעתים במסגרת עתירות לערכאות גבוהות, אך בוודאי שמדובר איננו לפני ערכאת בית משפט השלום במסגרת בקשה להחזיר תפוס.

לו היה בוחר בית המשפט כאמור לדון בטענות של התוישנות וקבילות מסוימים במסגרת הליך החזרת תפוס, בפועל הוא היה מתערב בהחלטות לא לו.

[ראו: דנ"פ 1062/21 אוריך ואח' נגד מדינת ישראל (11/01/22), סעיפים 82 ו-92. דנ"פ זה עוסק אומנם

בשאלות אחרות הנוגעות לחיפוש במחשב אך ניתן ללמידה מהאמור בו גם לעניינו].

ודוק, לבית הדין למשמעת, במסגרת שמיית ראיות, סמכות לדון בטענות הנוגעות לקבילות מוצגים ואין מקום ל"ערבע" בין טענת קבילות ראייה לסמוכות לדון בתפיסה מוצגת.

זאת ועוד, כאמור, המשיבה הציגה מקור סמכות לחייב וلتפיסת מסמכים על ידי חוקרי נציבות שירות המדינה, ועל כן טענות הנוגעות למקור הסמכות אם קיימים ואופן ישומו - מקום כאמור במסגרת התקיק העיקרי המתנהל בבית הדין למשמעת.

זאת ועוד, עיין בפרוטוקולי הדיונים המתנהלים בבית הדין למשמעת (**נספחים 6, 7, 8, ו-10 לתגובה המשיבה**) מעלה כי טענות אי החוקיות, התישנות והעדר הסמכות עליהם במסגרת הדיונים בית דין למשמעת, בחלוקת ניתנו החלטות ביןיהם ובאחרות טרם ניתנו החלטות - דבר שמחזק את הטענה כי מדובר בהחלטות בסמכות בית הדין והתערבותה בהן במסגרת הליך ה"ת יהווה התערבות בהחלטות בהליך המתנהל בבית דין.

משכך, הגשת בקשה לבית משפט קמא, במסגרת העוררים מנשים באופן עקיף לערער על החלטות בית דין, אינה במקומה ואין זה המסלול הנכון להלך בו.

לא זו אף זו, בסיום ההליך בבית דין המשמעתי, ככל שהדבר ידרש, תהא פתיחה בפני העוררים הדרך להגיש ערעור לפני בית המשפט המחויזי - שאף לטעםם בסמכותו לדון בשל הטענות שהעלו.

עוד צדק בית משפט קמא בקובעו כי מוצוי הטענות במסגרת ההליך בבית דין למשמעת או במסגרת ערעור ימנע סרבול הליכים, בזבוז משאבים וחשש לטעויות כתואאה מערבות תחומי משפט שאינם רלבנטיים.

סוף דבר אני מורה על דחינת העරור.

הgam שיתכן יהיה מקום להטיל הוצאות על העוררים בבית משפט קמא, משנתלת הוצאות נעשתה ללא קבלת תגבות העוררים בסוגיה ומשהשלטת בית משפט קמא ניתנה אף ללא קיום דין, אני מורה על ביטול הוצאות שהושטו על העוררים.

לפנים משרת הדין, אף אני אמנע מהטלת הוצאות תוך שאבahir לעוררים כי יש להקפיד על סדרי דין והגשת בקשות לפני המותב הרלבנטי בדיון על מנת למנוע בזבוז משאבים ותקלות.

ההחלטה תומצא לצדים.

ניתנה היום, כ"ה אב תשפ"ב, 22 אוגוסט 2022, בהעדך
הצדדים.